

58
Atiduok Tėvynei, ką privalai P

USA REG. NR. 721
1957 m. of wēr. 13 d.

DAINAVOS PARTIZANAS

Leidžia Dainavos Apygardos Štabas

1949 m. g r u o d ž i o m ē n .

VISIEMS DAINAVOS APYKARDOS LAIS-
VES KOVOTOJAMS PARTIZANAMS LIN-
KINE LAIMINGU KALEDU SVEN-
CIU IR SEKMINGU NAUJUJU
1950 METU.

redakcija

60
ant. Bankas

'Dainavos Partizanas' pasirodo laisvės kovotojų partizanų tarpe, turėdamas keletą tikslų. Visų pirma jis nori savo puslapiuose iškelti tai, kas laisvės kotojo partizano varda šemina. Jis siekia išjudinti visus laisvės kovotojus partizanus į dar vieną kovą, būtent, į kovą su savo vidaus priešais: ydomis, blogais procišiais ir nesąponingumo paškiniais. Jis siekia atskleisti klaidas, kurios sunkina partizanams kovą prieš bolševizmą. Tas klaidas būtina išskirti dėl to, kad iš jų būtų mokomasi, ir kad tos pačios klaidos ateityje nebūtų kartojamos.

'Dainavos Partizanas' sieks iškelti taip pat ir tai, kas partizanų gyvenime yra šviesaus, dorė, tauraus, pasiukojančio ir t.t., šodšiu, visa tai, kas laisvės kovotojo partizano varda darto garbingą ir vertą pilnutinio tautos pasitikėjimo. Tuo norina paskatinti, kad partizanas nesitenkintų tuo, kuo jis šiandien yra, bet kad jis nuolatų gerintų save, kad sunki kova ir kai kada pasitaikančios sunkios valandos jo nepalauštų, bet priešingai, kad tai stiprintų jo valią, kad tai galvintų jį ir šadintų tobulėjimui.

Be to, 'Dainavos Partizanas' stengsis talpinti savo puslapiuose partizanų ir kitų sąjūdžio dalyvių bei bičiulių surinktą medžiagą, nušviečiančią pasipriešinimą okupantui Dainavos apygardos ribose.

Tai pagrindiniai ir, tiesą pasakius, sunkūs tikslai, kurių 'Dainavos Partizanas' siekia. Kad jam sektųsi geriau šie tikslai įgyvendinti, kad jis būtų turiningesnis, idmesnis ir įvairresnis, redakcija iš visų be išimties org. vienetų vadovybių ir partizanų laukia paramos, t.y. straipsnių, P gyvenimo bei kautynių aprašymų, dainų bei eilėraščių, P sąmojaus, priešodžių, patarlių ir t.t.

O tuo tarpu iki sekančio 'Dainavos Partizano' pasirodymo!

Gerinkim save!

Nepasileptis, kad partizanų tarpe yra tokių, kurie į partizaninę drausmę ir, bendrai, į tvarkę palaikymą žiūri pro pirštus. Yra ir tokių, kurie apie drausmės bei tvarkos būtinumą labai daug kalba, bet nė piršto nepajudina tam, kad patys kuo nors prisidėtų prie drausmės ir tvarkos palaikymo. Priešingai, jie dar mėgsta kitus savo kovos draugus pašiepti, juos ir neretai save vadus už akių apkalbėti, nes į akis pasakyti tāt jiems paprastai trūksta drąsos; jie mėgsta kurstyti savo draugus ir kelti nepasitenkinimą vienu ar kitu eldu, visiškai nepastebėdami, kad jie tokiau save elgesiu dalinyje kelia betvarkę ir ardo drausmę. Jeigu būna nubaudžiami, jie kitų kovos draugų tarpe stengiasi sudaryti 'nekaltaį muskriausto' įspūdį.

Vis dar pasitaiko partizanų tarpe ydų ir blogų įpročių, pvz.: savanauđiškumo, didžiavimosi, tuščio bliagučių pamėgimo, gyrimosi, ošiavimosi, atsilikinėjimo, melavimo, plegumo ir t.t. Sutinkami dar ir tokie partizanai, kurie girtuokliauja ar lengvabūdiškai žiūro į vadovybės jiems atlikti skirtus uđdavinius. Pasitaiko partizanų, kurie rūpinasi daugiau save tuščiais asmeniniais reikalais, negu tarnybiniais. Yra dar ir daugiau panašių negerovių mūsų tarpe, kaip antai nemokėjimas sugventi su gyventojais, nepadorios kalbos, gyventojams girdint ir t.t. Šias negeroves, ydas, blogus įpročius visi mato ir jaučia, bet dažnai nieko nedaro, kad joms užkirstų kelią. Priešingai, kartais tyčia jas slepia nuo vadovybės akių.

Kyla klausimas, ar galima su šitomis negerovėmis, ydomis, blogais įpročiais ir tvarkos bei drausmės nesupratimo reiškiniais, pasitaikančiais partizanų tarpe, žengti į priekį, ar galim mes savo organizaciją padaryti tvirtesnę? Dar daugiau: ar galim išt viso mes vesti sėkmingą pasipriešinimą okupantai ir ar galim mes laisvės kovotoje varda išlaikyti tikrai taurų, garbingą ir vertą lietuvių tautos pasididžiavimo, jeigu nemokama savęs sutvarkyti ar blogai besielgiančius įspėti bei sudrausti.

Bandydami rasti priešasčių savo blogam elge -
siui ir veiksmams pateisinti, nekurie sako, jog,
girdi, partizaninės kovos sąlygos yra sunkios,
spaudimas priešė didelis, dalinių vadai nemoka
tvarkytis ir t.t.

Bet ar galima šitaip teisinti? Tiesa, partizaninė kova, besitęsianti jau šeštus metus, be abejojė, yra sunki ir veikti sąlygos yra nelengvos, bet ar mes priversti išėjom partizanauti, ar mes įstojome į partizanų eiles tik dėl to, kad tikėjomės čia rasti lengvas ir patogias sąlygas kovoti? Kokie gi pagaliau mes laisvės kovotojai būtumėm, jeigu mes baidytumės sunkių sąlygų?

Yra kvailai ir tų galvojama, jog esą dalinių vadovybės kaltos, kad nepasalina klaidų ir neįvegeresnės tvarkos. Daliniai, gal būt, kaltos ir vadovybės, bet nenorėkime, kad jos vienos kalnus nuverstų. Reikia visų pirmą atsiminti, jog ne vien vadovybės mūsų sąjūdį sudaro, bet visi partizanai. Gali būti geriausia dalinio vadovybė, bet jeigu e nevisi prisidės prie jos pastangų šalinti visokias negeroves bei ydas, įgyvendinti tvarką bei drausmę ir tuo stiprinti organizaciją, tai tuomet nieko ir nebus padaryta. Jeigu vadovybė lieps tvarkytis, o kai kurie partizanai ir toliau darys nusikaltimus, o kiti tuos nusikaltimus slėps, tada tvarkos nebus pasiekta. Tik visų partizanų, nešifrint kokias pareigas jie beturėtų, pastangos ir iš širdies gilumos plaukiantis noras šalinti klaidas ir tarpusavio nesutarimus, gali duoti daliniui ir visam sąjūdiui didžiausios naudos. Tačiau ir to nepakanka. Norint ką nors daugiau pasiekti, reikia pirmą pasižiūrėti į save, reikia pirmą iš savęs pašalinti blogus įpročius, ydas. Tik per savęs pagerinimą, mes galėsime prieiti ir prie sąjūdių pagerinimo; tik žgesį, tik savo būdą gerindami, savo veiksmus taurindami, mes atitaisysim klaidas tų, kurie garbingą laisvės kovotoje partizanų vardą pašemino. Tik tokiu būdu mes savo sąjūdį iškelisime į viršų. Jeigu tokiu keliu mes sugebėsime eiti, tada mes laimėsime!

Dar vienas svarbus dalykas. Mes, partizanai,

privalome duoti pavyzdį žmonėms. Jie, o ne mes iš jų, turi semtis sau drąsos, energijos, ištvermės ir atsparumo. Negalime juk mes iš gyventojų reikalauti pasiaukojimo, jeigu mes patys nemokame atsistodėti savo ūdų ir smulkių asmeninių reikalų, t.y. jeigu mes nemokame pasiaukoti; negalime norėti, kad žmonės į mus su pagarba žiūrėtų, jeigu mes nemokame su jais elgtis. Atsiminkime, jog iš mūsų, partizanų, yra daug daugiau reikalaujama, negu iš gyventojų. Kas gyventojui gali būti atleidžiama, tas dažnai mums, partizanas, negali būti atleidžiama jau vien dėl to, kad mes sudarom karinę organizaciją, stovinčią mūsų tautos pasipriešinime prieš bolševizmą pirmose eilėse.

Artėja laikas, kai senuosius 1949 metus pakeis naujieji 1950 metai, į kuriuos mūsų kenčianti tauta ir mes žiūrime su didžiausia viltimi, jog jie gražins bolševiko pagrobtą mūsų brangiausią turta - laisvę. Tad žengdami į naujuosius metus, meskime ir savo blogas ydas, įpročius, meskime ir šalinkime visa tai, kas partizano vardą teršia ir jo kovos prasmę bei tikslą žemina. Jauskimės ir būkime tikrais savo sąjūdžio nariais, kuriems negali nerūpėti jo likimas, ir kurie negali abejingai žiūrėti, kaip nekurie nedrausmingi partizanai žausmę bei tvarką ardo. Nebraidykite po klaidas, bet stenkimės jų vengti; taisykite jas ne žodžiais, bet gyvais pavyzdžiais. Būkime verti laisvės kovotoje partizane vardo. Branginkime jį ir aukštinkime jį. Tebūna jis, kaip nepriklausomybės kovų savanorio vardas, tuo šviesiu kelrodžiu, kuris rodytų ateinančioms lietuvių kartoms, kai reikia priešintis atėjūnams, kurie mūsų laisvę ir nepriklausomybę užgniaušti kėsinasi.

-----000000-----

Tiesa visada pasaulyje laimi; ji ir prie kryžiaus prikalta nemiršta, bet tik tuomet, kai už ją kovojama.

-----00000-----

Vyturys

Mirties aš nebijau

Mirtie, tu neskvatoki,
Tavęs aš nebijau!
Sukaukit aršūs vėjai,
Ir kaukite labiau.

Juk tu, mirtie, bejėgė.
Tu dvasios neišplėsi, ne,-
Nors mano kūną tu palaužtum
Ir vilktum jį gatve.

Didžių jėgų many nestinga.
Mirtie, tavęs aš nebijau!..
Patinka man keliai audringi -
Už laisvę mirti išėjau...

Sarkastiškai kranksėk, judošiau,
Mirties juk tu bijai,
Juk tu prekeiktas išdavikas
Ir galą gausi tu tuoju.

O man mirtis-silpnutė ir bejėgė
Ir kaip galiu aš jos bijot,
Juk mano kraujas kerštu dega
Ir su mirtim galiu kovot.

1949.II.27.

--000000000000--

Rytė

Kovoje už laisvę

Tai įvyko 1947 m. spalio mėn. 23 d. Laisvės kovotojai partizanai Balys, Klebonas, Vyturys ir Putinas, pabaigę tvarkyti naujai iškastą slėptuvę, tarnybiniiais reikalais nuėjo į x km. pas vieną ūkininką. Juos pasitiko piktas šuns lojimas, kuris ne-

nustojo ir jiems į trobą įėjus. Tas lojimas pasidare kiek įtartinas, ir Balys paprašė šeimininko, kad šunių uždarytų, nes reikėjo pastatyti sargybą. Kai-me atrodė ramu, tačiau atsargumas niekuomet gėdos nedaro.

Išėjęs šeimininkas, pamatė į kiemą sukantį ginkluotą būrelį žmonių. Jis greit išoko į kambarį ir visa tai pranešė partizanams. Partizanai greit šoko į prieangį, tačiau jau kieme, prie prieangio durų, stovėjo rusas. Namas jau buvo apsuptas. Supratęs, kad prasiveržti dabar jau neįmanoma ir norėdamas laimėti šiek tiek laiko, Balys skubiai užstūmė durų velkę ir prišoko prie lango apsišvalgyti.

- Vyrai! - pašnabždomis sušuko, - pasiroškite kovai! Paruoškite granatas!

Paklabenę duris ir negalėdamas jų atidaryti, rusas, sudomintas prieangyje kilusiu bruzdėjimu, priėjo prie to paties lango, kur stovėjo Balys. Balini net kraujas užtelėjo į galvą. Mėnesienoje aiškiai sužibė leitenanto antpečiai. Balys pamažu pradėjo traukti automato spyną.

- Ei, chazein, atkroj dveri! - negarsiai sušuko leitenantas, ir pasitraukė už sienos.

Staiga, nors ir atsargiai traukiama, trakstelėjo Balio automato spyna. Rusas, antrą kartą susidomėjęs įtartinu garsu, vėl prikišo veidą prie lango stiklo. Matyt, sutikti partizanų jis nesitikėjo, nes kitaip būtų buvęs atsargesnis, bet tikriausiai pagalvojo, kad šeimininkas slepia degtinę ar ką nors kitą.

- Ei, chazein, atkroj... - ir staiga jo šedžius nutraukė skambi Balio automato serija. Subarškėjo iš leitenanto rankų išpuolęs ginklas, ir visu sumkumu gramokštelėjo ant žemės jo kūnas. Dabar jau partizanai laukė užpuolikų ugnies, tačiau jie, matyt, apstulbinti ir nugašdinti tokio netikėtumo, neišleido nė vieno šūvio.

Balys atidarė duris, užsimetė ant kaklo gulėjusį ant žemės leitenanto automata ir davė ženklą partizanams trauktis. Apšaudė pašalius, jie laimingai išėjo iš apsupimo. Klebono sviesta granata nukrito vienam rusui tiesiog ant nugaros, bet, jo laimei, nesprogo, įvarydama jam nešmoniškos baimės! Pagaliau rusai atsipeikėjo ir į besitraukian-

čius partizanus atidarė kulkosvaidžių ir automatų ugnį, bet ji buvo labai netaikli. Balio kairėje pusėje traukėsi Klebonas, Putinas ir Vyturys, o dešinėje greta bėgo rusas, matomai Balį palaikęs saviškiu. Ir tik kai Balys, pašinęs priešą, į jį atkreipė savo automata, rusas griuvo ant žemės ir iššovė, tačiau kulka nusvimbė aukštai virš galvos. Po dar kelias minutes trukusio susišaudymo partizanai be nuostolių pasitraukė.

R y t y s

Š a r ū n i

Dejavo nuo kraujo žemelė,
Nuo teroro niukės dangus,
Kai mylinčią laisvę šalelę
Užplūdo gauja kraugerių.

Tu ryto sušros pasiilgęs,
Gintuosius namus palikai.
Už laisvę drąsus, pasiryžęs,
Kovojai su niekšais kietai.

Šarūne, tėvynės ereli,
Kovotojau, vade brangus,
Savo krūtine gimtą šalį
Dengei nuo erškėčių aštrių.

Nuo smūgių dvasia nepalūžo,
Sūnau, tu diūvyrių tautos,
Nors šėlo - pasiutusi užė
Aundra ilgametėj kovoj.

Bet niukias paklaikus padangė,
Aidėjo granatų kauksmai,
Ir tu už tėvynę, už brangią
Žiaurioje kovoje kritai.

Nuo kulų nurimo krūtinė,
Troškimų šviesių kupina.
Suvirpo žvaigždė vakarinė
Ant gatvės suradus tave.

Gulėjai ten tu ir Klevelandis,
Gulėjo šalia Vyturyš.
Bučiavo raudodams vėjelis
Didvyrių užmerktas akis.

Nelenta sugrižti tau buvo
Su skambančiais laisvės varpais...
Jau smėlis ant kapo įgriuvo,
Bet gyvas tu mums amžinai.

Nemokei mūs verkt ir dejuoti
Tu pavyzdžiu savo kietu,
Ir nors dienos ir naktys kraujuotos -
Mes skrisim keliais sakalų.

Vainikų dabar mes nepinsim
Ant kapo lėlijų baltų.
Mes laurus tau, vade, supinsim
Iš laisvės kovų kruvinų.

1949.VIII.1.

---o---

J a z m i n a s

Laisvės kovotojas partizanas Šarūnas

Sunku buvo tikėti, kad tą mielą tėvynę kas užsto-
tų nuo baisios niekinančios audros. Tuo labiau neti-
kėjo raudonasis siaubūnas sutikti pasiryžėlių, išdri-
susių priešintis jo valiai.

O tačiau atsirado. Atsirado drašuolių, kurie pa-
jėgė aukotis, kovoti ir mirti.

Vienas iš jų buvo laisvės kovotojas partizanas
Šarūnas. Negalėdamas pakešti teroro, atsisakė nuo
Daugų mst. MVD-istų sūlomos išdavikiškos leitenan-
to 'garbės', susitaria su kovojančiais ir norinčiais
kovoti draugais, ir vieną 1945 m. vasario mėnesio
naktį paliko gimtą sodybą, įsijungdamas į būtinę

kovą. Je žodžiai: 'jeigu aš ryžausi išeiti į kovą, tai išėjau ne gyventi, bet mirti' - liks amžinas atminimas jo artimiesiems, kuriais jis ramino būkstantjančius dėl jo gyvybės.

Nėra abejonės, kad mirti jis netroško. Jis, kaip ir kiekvienas kitas, troško gyventi, tačiau gyvenimą reikėjo iškovoti iš plėšraus okupanto nąsų. Ir jis, kaip daugelis kitų brangiausių tautos, vaikų, pasiryžo iškovoti gyvenimą arba mirtį.

Besiformuojant laivės kovotojų org. vienetams, būdamas drąsus ir turėdamas nepalaužiamą valią, jis greit tampa būrio vadu, o 1947 m. tampa tėvūnijos vado pavaduotoju. 1948 m. žuvus tėvūnijos vadui Ruginiui, pradeda eiti tėvūnijos vado pareigas. Būdamas tiesios dvasios, pasišventęs ir gerai suprasdamas momento svarbumą ir savo pareigas, jis mokėjo išlaikyti autoritetą savo kovos draugų ir aukštesniųjų vadų tarpe. Kovos draugams mokėjo būti nuoširdžiu draugu, perspėjančiu viršininku ir kovos vadu. Net ir sunkiausiais momentais mokėjo išlaikyti tvirtą dvasią ir giedrią nuotaiką, glbiai paslėpdamas skaudžius pergyvenimus ir, tik glbiau pažvelgus į jo veido bruožus bei susimasčiusias akis, buvo galima pastebėti kovos paliktus pėdsakus.

Sarūnas turėjęs visą eilę kautynių su priešu, pvz.: 1945 m. Šiuksčiakalnių km., 1945 m. Kančėnų km., 1946 m. Kerpiškio km., 1946 m. Bižų km., 1946 m. Gričioniškio km., 1946 m. Rakastančių km. ir kt. Šių kautynių metu pasižymėjo kaip drąsus kovotojas ir sumanus vadas. Žė narsumą kautynėse ir už uolų jam pavestų pareigų atlikimą Dainavos Apygardos Vado apdovanojimas dviem narsumo ir dviem uolumo juostelėmis. 1949 m. LLKS Prezidiumo Pirmininko būna pakeltas į P jaunesnio leitenanto laipsnį.

Tačiau žiauri mirtis nelaiku išplėšė ši mums brangų laisvės gynėją ir vadą su dviem kovos draugais - Klevu ir Vyturiu.

1949 m. birželio mėn. 20 d. 13-ka laisvės kovotojų partizanų, Sarūno vadovaujami, x km., ruošia pasilaisvinti. Dienos metu atygiavę iš y km., apžiūrėję ir aptarę pozicijas, jie sustoja viename vienkiemyje pilsėti. Tačiau likimas lėmė kitaip.

69

Dar juos žygiuojančius miške pastebėjo pasalaujan-
tieji rusai ir pradėjo sekti.

Sargyboje stovėjo Papartis. Kieme nieko ypatingo nepastebėjęs, jis nuėjo ant tvarto apšvalgyti apy-
linkės, kur girdėjosi šunų lojimas. Toje pusėje bu-
vo ramu. Jis grįžo atgal ir staiga prie namo pama-
tė MVD-istą. Tuo pačiu momentu atsivėrė durys ir jo-
se pasirodė Vyturys. MVD-istas buvo pasiruošęs. Su-
tratedo šūvių serija, ir Vyturys perverta kulku krū-
tine, mirtinai sužeistas, dar išoko į kambarį ir
suklupęs sušuko:

- Vyrai, / pribaukite mane!

Sunki minutė, kai pasiryžęs partizanas, dar tik
prieš keturias dienas pradėjęs partizanauti, dar
neišmėginęs ginklo su okupantu, nenusigando mirties.
Akimirka buvo nelengva ir jo kovos draugams. Pir-
moji šūvių serija turėjo būti skirta ne priešui,
bet draugui. Tačiau svyruoti nebuvo kada. Namas
buvo apsuptas. Kieme sutratedo naujos šūvių serijos,
paleistos į namo vidų ir į Papartį. Palikti Vytu-
riui gyvybę reikėjo atiduoti jį šisauriausiomis kan-
čioms. Dar akimirka ir ... šūvių serija. Vyturys
amžinai atsiskyrė su savo kovos draugais.

Reikėjo būt būt prasiveržti. Šarūnas padrasinęs
kovos draugus šoko į kitą kambarį. Toje pusėje bu-
vo sutelkta stipriausia MVD-istų ugnis. Nespėjęs
atidaryti ugnies, kulku perverta krūtine sukniubo
ant palangės.

Tamė pačiame kambaryje prie kito lango, atsirė-
męs į stakles, MVD-istų kulku kliudytas, liko rymo-
ti klevas.

Likusieji devyni partizanai pro kulku lietu
atsišaudydami prasiveržė iš apsuptimo.

Taip buvo Dzūkijos miškų sūnus Šarūnas su savo
kovos draugais.

-----0000000-----

Ne ginklų skaičius ir jų kokybė tautos pajėgu-
mą nulemia, bet jos dvasia. Juo labiau tauta yra
pasiryšusi ginti savo laisvę ir dėl jos sukotis,
juo ji stipresnė yra. Tokios tautos net sunkiau-

sios okupacijos negali palaužti, ir savo teisę į
laisvą gyvenimą jį ankščiau ar vėliau vistiek at-
gaus.

-----ooOoo-----

G i r ė n a s

VIEŠPATIS

O Viešpatie, Tautų Karaliau,-
Meldžiu kas valandą Tave,-
Išlaisvink brangią tėvų šalį,
Neleisk nuskęsti jai tvanę.

Išgirski malda, Atpirkėjau,
Juk Tau paįstama kančia,
Malaisvė, kryžius, grubus kelias
Ir girdymas tulžim karčia.

Pašvelki, didis Sutverėjau:
Čia ašarų vieni klanai,
Ir kraujas, kraujas...sukrekėjęs,
Lavonų ištisi kalnai.

Čia žemė plaišioja ištroškus,
Vien laisvės, laisvės šaukdama,
O sausas rytys vis dar bloškia,-
Malda jau žemės svetima.

Memoriai, Dieve, sau aš laimės:
Siųsk mirtį man, tik tautai duok
Malonę, kad ji vėlei laisvėj
Gyvent galėtų... Išvaduok!..

-----ooOoo-----

Lietuva neprarado nepriklausomybės; jos nepri-
klausomybė laikinai atidėta į šalį.

/ Rusveltas /

-----ooOoo-----

Papartis

KUDRŲŲ KAUKYNĖS

Tai staikio Šilto 1947m. vasaros dieną. Šalis-
niškio miške susirinkome 17-ka vyrų. Gražus parti-
zanų būrys, puikias galvinantis vasaros eras puikiai
veikė visų nuotaiką. Tėvinijos vadas Siubas ir bė-
rio vadas Skiedra niškio kovotojams apie partiza-
nų drausmę, iškeldami ką kurias partizanų tarpe
pasitaikančias ydas. Pasitarimui pasibaigus, Karvo-
lis, Prešimas ir Benčionis išėmė į Kudrų kni-
pasišalvyti ir staiga, jie grįžta pranešdami, kad
Kudrų kniše iš Merkinės yra atvykę 16-ka KVD-istų
su šunimis. Visi vienbalsiai nutarėm išsivadoti šią
proga ir suduoti Merkinės KVD-istams smūgį. Vade-
vavimą perėmė Skiedra, nes kautynėse turėjo didžiau-
sias patyrimą. Jis greit miške pakraštyje parenka
pozicijas, nurodo kovotojams ugnies taškus ir duoda
kitus nurodymus.

Visi gulime savo pozicijose ir nekantriai lau-
kiam pasiredant priešo. Mūsų keturi kulkosvaidžiai
ir kiti automatiniai ginklai grėsmingai šifruje
į tą pusę, iš kur turėjo pasiredyti priešinai.

Aš su Perkūnu išėjome žvalgybos. Netrukus paste-
bin 6 KVD-istus, atsargiai slenkančius pamiške kaip
tik pro mūsų pozicijas. Aš greit pranešu kairiam gra-
dinėm sparnui, Perkūnas centrui, o centras-dešniam
sparnui, ir greit vėl sugulame savo pozicijose. Kul-
kosvaidininkas Sklandytavas, kuris kaip tik buvo
užėmęs poziciją tame sparne, iš kur slinko KVD-istai,
pirmas atidarė ugnį. Po pirmų serijų iš kart kri-
to vienas KVD-istas ir šuo, kiti gi atidarė į mus
ugnį. Tuo pat metu sutratėjo ir mūsų ginklai. Priešinai,
panikos pagauti, spruko į netoli esančius krūmus, bet
tryš' drungai ir šuo pasiliko gulėti vietoje. Po to,
dešnyje sparne sugulome priešo, vėlai pirmą, o tuo
metu kairys sparnas keitė savo poziciją ir be par-
traukos šaudė į išsiblaškintą priešo. Priešo ugnis
buvo silpna, ir tik viena kita kulpa pravindavo
virš mūsų galvų.

Kada priešs nesimatė ir šaudymas nutilo, Siau-
bas įsakė nuginkluoti nukautuosius priešus. Aš Gin-
taras ir Ryklys savneriškai savanoriškai tasargiai
žengėme prie krūmų, kur gulėjo nukautieji. Jų tar-
pe aiškiai matėsi apviręs kulkosvaidis bei kiti
ginklai. Staiga iš krūmų pasigirdo dvi iš rusiško
automatinio pistolieta paleistos serijos. Abu mano
draugai sušūgę krito ant žemės. Aš taip pat pri-
siplojau prie žemės ir pasiruošiau šaudyti. Skiedra
iš kulkosvaidžio be pertraukos pradėjo maišyti krū-
mus, iš kurių protarpiais pasigirdavo ilgos šūvių
serijos. Pasirodė, kad Gintaras buvo sužeistas į ko-
ją prie klubo ir lengvai į kairį šoną, o Ryklys į
ranką. Kulkosvaidžio ugnies priedangoje išnešiau
draugus iš kovos lauko.

Kadangi priešas nemanė apleistu krūmų, Skiedra
įsakė baigt kautynes. Mes pasitraukėm į mišką, ge-
rai pamokę Merkinės MVD-istus, kurie, kaip vėliau
paaiškėjo, neteko 6 užmuštų.

---oooooOoooo---

Sąjūdžio bičiulis Alksnis

Ūkininko skundas

Pyliau, pyliau pyliauvą
Ir pritrūko svaro,
Dėl to mane surištą
Į Sibirą varo.

Turiu vaikų šėdevynis,-
Prašo duonos, pieno...
Neturiu ką jiems paduoti,
Tik po bulvę vieną.
Še
Suvažiavo daug svečių,
Svečių neprašytų:
Ten mongolas, štai vėl rusas,
O čia dar koks kitas.

83

Sode žvimbis bitinėlis,
Lauke rasos krito,
Bėgau, bėgau iš namų,
Kaip šuva išvytas.

---oo000oo---

J u e k i m ė s !

Viename darbininkų susirinkime agitatorius aiškino apie nepaprastai didelį Amerikos darbininkų skurdą ir vargą. Aiškino apie tai, kaip juos 'kapitalistai' išnaudoja, kaip jų tūkstančiai, negaudami niekus darbo, miršta nuo bado ir ligų.

Darbininkai, paskendę dūmų debesų, tyliai klausėsi. Baigus kalbėti, vienas darbininkas garsiai pareiškė:

- O dabar, tai sė suprantu jau, kodėl darbininkai Amerikoje su lengvomis mašinomis važinėja, o už tai, kad jie iš bado pėsti visai negali pasciti..

Ačesonas ir Višinskis po karštų kalbų Generalinėje Asamblėjoje, pietų metu, įsikalba apie savo sąlyse pasiektus laimėjimus susisiekinio srityje.

- Pas mus, Amerikoje, kas ketvirtas žmogus turi nuosavą automobilį, - sako Ačesonas, norėdamas įtikinti Višinskį, jog vis tik Amerika šiuo atžvilkiu yra pranašesnė už T. Rusiją.

- Na, ir kas čia ypatingo, - atrežia Višinskis. - Pas mus tiek automobilių, jog nusispianti nėra kur. O, tiesą pasakius, automobiliai T. Rusijoje jau atgyvenęs dalykas. Dabar pas mus beveik visi kolūkiečiai nuosavus lėktuvus turi.

Ačesonas, kurį laiką iš nustebimo negalėjęs prartarti nė žodžio, galų gale paklausė:

- Kolūkiečiai... lėktuvais... Kam jie juos naudoja?

- Labai paprastai - visais reikalingais atvejais. Pavyzdžiui, sužino kolūkietis, jog kokioje trečiojoje 'oblastyje' bus parduodama kolūkiečiams

74

dukraus po pusę kilogramo, tai jis, nieko nelsaukdamas, sėda greit į lėktuvą ir skrenda į ten, kad galėtų pirmas eilę užimti.

Du škininkai kalbėjosi apie karą.

- Galėc, broliai, šių žiemū karo nebus? Jeigu jau vasarū nebuvo...

- O aš manau, kad kap cik žiemū bus.

- Kū tu cia... Tokis sniegas, tákis šalcis... amerikoni neprátų žiemū kariauc

- Lukterk, gė gi sakau tau, kad amerikoni vasarū negali kariauc. Cik tu panįslyk sau, kokis smaradas būtų, jei tū avtominy bombu ant Makedves vasarū numestų... pačius amerikonus užtrūcytų!..

---000---

T u r i n y s

Sveikinimas Dainaves partizanams.....	
Redakcijos žodis.....	
Gerinkim savei.....	1
V y t u r y s eilėraštis.....	4
R y t ė Kovoje už laisvę.....	4
R y t y s eilėraštis.....	6
J a z m i n a s Laisvės kovotojas P šarūnas.....	7
G i r ė n a s eilėraštis.....	10
P a p a r t i s Kadrėnų kautynės.....	11
A l k a n i s eilėraštis.....	12
Juokimės.....	13

-----00000000-----

28.